

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00172/21-11

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatelky o informace paní [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], proti rozhodnutí povinného subjektu České dráhy, a.s., IČ: 70994226, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, 110 15 Praha 1 o odmítnutí žádosti č. j. 2099/2020-O25 ze dne 5. února 2021, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., se rozhodnutí Českých drah, a.s., o odmítnutí žádosti ze dne 5. února 2021, č. j. 2099/2020-O25, **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se Českým drahám, a.s., **přikazuje**, aby žadatelce poskytly kopii rozhodnutí představenstva jakožto statutárního orgánu ze 610. zasedání představenstva ze dne 12. září 2017 – usnesení č. 6984 v úplné, neanonymizované podobě, s výjimkou podpisu úředně pověřených osob tj. předsedy, představenstva a zapisovatele, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Paní [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bydlícím [REDAKCE] (dále jen „žadatelka“), požádala, v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., dne 3. listopadu 2020 o poskytnutí informací společnost České dráhy, a.s., IČ: 70994226, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, 150 15 Praha 1 (dále jen „povinný subjekt“). Žadatelka požadovala „zaslání rozhodnutí představenstva jako statutárního orgánu ze 610. zasedání představenstva ze dne 12. září 2017 – usnesení č. 6984“.

Povinný subjekt žádost odmítl svým rozhodnutím ze dne 25. listopadu 2020 pod č. j. 2099/2020-O25 s tím, že žadatelkou požadované usnesení předsednictva „má

charakter interního pokynu, a proto může povinný subjekt rozhodnout v souladu s § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. o neposkytnutí předmětného usnesení“.

Proti rozhodnutí povinného subjektu podala žadatelka dne 10. prosince 2020 k povinnému subjektu odvolání, které adresovala Úřadu. Povinný subjekt odvolání postoupil Úřadu přípisem ze dne 28. prosince 2020 pod č.j. 2099/2020-O25, doručeno bylo dne 8. ledna 2021. Úřad o žadatelčině odvolání rozhodl dne 21. ledna 2021 pod č.j. UOOU-00172/21-6 a to tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Povinný subjekt o žadatelčině žádosti rozhodl znovu dne 5. února 2021 pod č.j. 2099/2020-O5, kdy žadatelčinu žádost odmítl s poukazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt dále odkázal na ochranu obchodního tajemství dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na ochranu osobních údajů dle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Žadatelka podala proti rozhodnutí povinného subjektu dne 22. února 2021 odvolání, které povinný subjekt postoupil Úřadu dne 12. března 2021 pod č.j. 2099/2020-O25. Úřad dne 17. března 2021 pod č.j. UOOU-00172/21-9 vyzval povinný subjekt k předložení chráněné informace. Povinný subjekt chráněnou informaci Úřadu předložil dne 22. března 2021.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatelka domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto ji nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Úřad se otázkou své příslušnosti k vedení řízení o odvolání dle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. zabýval již v rozhodnutí o odvolání ze dne 21. ledna 2021, č.j. UOOU-00172/21-6, na které v tomto bodě odkazuje.

Povinným subjektem je společnost České dráhy, a.s., u které nelze určit nadřízený orgán dle ustanovení § 178 správního řádu. S ohledem na tuto skutečnost je pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán určen dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., a je jím tedy Úřad.

Žadatelka o informace uplatnila v odvolání tyto konkrétní námitky:

- A.** Žadatelka namítá, že pokud se rozhodnutí představenstva týká prodeje majetku povinného subjektu, nemůže se jednat o interní akt, jak uvádí povinný subjekt v předmětném rozhodnutí, neboť jde o rozhodnutí o možnosti nabýt majetek třetí osobou. Žadatelka se dále odvolává na sborník stanovisek Veřejného ochránce práv č. 21, kde se uvádí, že *„při zvažování, zda poskytnutí konkrétního interního dokumentu (směrnice, metodiky, pokynu apod.) lze žadateli odepřít, je třeba zohlednit, zda dokument jako celek obsahuje pouze informace, které se vztahují výlučně*

(výhradně) k vnitřním pokynům a personálním předpisům. Pokud dokument obsahuje informace, které dopadají též na osoby stojící vně povinného subjektu (zpravidla adresáty státní správy) nebo se vztahují i k jiným skutečnostem než vnitřním pokynům a personálním předpisům úřadu, není povinný subjekt oprávněn jej neposkytnout s poukazem na § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Při úvaze, zda povinný subjekt může odepřít celý dokument nebo pouze jeho část (tu, která se výlučně vztahuje k vnitřním pokynům a personálním předpisům), současně respektuje výkladové pravidlo dle čl. 4 odst. 4 Listiny, tj. že „při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena“. V praxi to znamená, že po posouzení, že požadovaná informace je vnitřním předpisem či personálním předpisem, musí povinný subjekt uvážít, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnout informaci, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě totiž zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu. Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění a povinnosti vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interní instrukce proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků.“ (pozn. tučná místa zvýrazněna žadatelkou v odvolání). Žadatelka dále namítá, že pokud by byl výklad povinného subjektu přijat (tj. že požadovaný dokument je projevem vůle uvnitř právnické osoby), byla by veškerá rozhodnutí představenstva fakticky vnitřním pokynem.

- B. Žadatelka připomíná, že České dráhy, a.s., byly dle nálezu Ústavního soudu ze dne 2. dubna 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, shledány veřejnou institucí a nelze dojít k závěru, že postavení Českých drah je srovnatelné s jinými soukromoprávními subjekty a informace o hospodaření Českých drah, a. s., podléhá veřejnému zájmu. Argumentace povinného subjektu o vlastní podnikatelské činnosti je v rozporu s žadatelkou uváděným nálezem Ústavního soudu. Žadatelka dále nesouhlasí s tím, že požadovaný dokument povinný subjekt odmítl poskytnout s odvoláním na ochranu obchodního tajemství. Žadatelka namítá, že i když ji není znám obsah dokumentu, je přesvědčena, že jej nelze celý považovat za obchodní tajemství. Žadatelka dále namítá, že se povinný subjekt v předmětném rozhodnutí ze dne 5. února 2021, č.j. 2099/2020-O5, omezil na prosté tvrzení, že na požadovaný dokument se nevztahuje výjimka dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. aniž by toto tvrzení blíže zdůvodnil.
- C. Žadatelka nesouhlasí s argumentací povinného subjektu ohledně neposkytnutí informací z důvodu ochrany osobních údajů, nicméně uvádí, že pokud Úřad posoudí, že určité údaje v dokumentu nelze zveřejnit, navrhuje jejich anonymizaci.

K námitkám žadatelky o informace uplatněných v odvolání Úřad uvádí následující:

Ad A. Tato žadatelčina námitka je důvodná. Úřad již v rozhodnutí ze dne 21. ledna 2021, č.j. UOOU-00172/21-6, upozornil povinný subjekt na to, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. „**může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu**“. Aby tak bylo tento zákonný důvod možné aplikovat, musí chráněná informace jednak mít povahu vnitřního pokynu nebo personálního předpisu (**formální znak**), jednak se musí vztahovat výlučně „dovnitř“ povinného subjektu (**znak obsahový**). Zákon č. 106/1999 Sb. explicitně neuvádí nic bližšího k definici pojmu vnitřní pokyn nebo personální předpis, je tedy třeba se obrátit k teoretické literatuře a k judikatuře správních soudů. Autoři komentáře k zákonu č. 106/ 1999 Sb. uvádějí, že „*samotná skutečnost, že určitý dokument nebo informace k němu se vztahující má povahu interního aktu, však bez dalšího neznámá, že by jeho poskytnutí mohlo být odepřeno, resp. omezeno. Zákon totiž toto omezení váže na splnění další podmínky, již je výlučný vztah požadované informace k vnitřnímu pokynu nebo personálnímu předpisu. To znamená, že daná informace se vztahuje výhradně „dovnitř“ povinného subjektu a autoritativně neovlivňuje žádným způsobem, přímo či nepřímo, činnost povinného subjektu navenek, tedy činnost vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny. Přitom není rozhodné, zda se jedná o „vrchnostenskou“ činnost povinného subjektu nebo nikoli. Pokud by tato podmínka nebyla, byť i jen zčásti splněna, pak informaci nebude možné dle komentovaného ustanovení chránit. Jinak řečeno, z množiny aktů, které lze z formálního hlediska označit jako vnitřní předpisy či pokyny, lze podle § 11 odst. 1 písm. a) Svlnf potenciálně chránit jen ty, které mají z materiálního (obsahového) hlediska výlučně vnitřní charakter, tedy (zjednodušeně řečeno) neupravují postupy povinných subjektů vůči třetím (nepodřízeným) osobám (k uplatnění ochrany bude ovšem nutné splnit i další zákonnou podmínku – existenci legitimního důvodu pro ochranu; srov. dále).* V této souvislosti je nutné připomenout pravidlo, podle něhož aby bylo možné určité informace (dokumenty) považovat za dokumenty zahrnující výlučně „vnitřní informace“, není rozhodující, jak je takový dokument označen (např. slovy „výlučně pro vnitřní potřebu“ apod.), ale pouze to, zda informace v něm zařazené skutečně mají výlučně vnitřní povahu, tedy zda nijak nevypovídají o činnosti povinného subjektu navenek (srov. např. rozsudek NSS č. j. 4 As 20/2008-64). **Některé dokumenty přitom mohou zaznamenávat zčásti informace vnitřní a zčásti informace, které pod § 11 odst. 1 písm. a) nebude možné podřadit**“ (citováno z FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016. str. 498 – 499).

Úřad dále konstatuje, že povinný subjekt opakovaně pochybil, když v rozhodnutí rovnou charakterizoval usnesení č. 6984 jako interní pokyn, přičemž se *de facto* odvolává na projev vůle uvnitř podnikatelského subjektu a na vnitřní pokyn představenstva ČD k nakládání s majetkem. Podpůrně lze odkázat opět ke komentářové literatuře k ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., kde autoři uvádějí, že „*základní judikatorní charakteristiku vnitřních předpisů podal NSS v několika svých rozhodnutích. Např. v rozsudcích č. j. 5 As 28/2007-89 (1532/2008 Sb.NSS), č. j. 4 As 20/2007-64 a č. j. 1 As 105/2010-73 zdůraznil, že vnitřní předpisy ve veřejné správě představují souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejich vydání se opírá o právně nezakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu, přičemž jejich vydávání je pouhou realizací*

oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. NSS dále uvedl, že jejich předmětem mohou být různé skutečnosti, zpravidla půjde o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém či další předpisy týkající se chodu „uvnitř“ úřadu. Mohou jimi být i pracovní postupy a konkretizace úkolů. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni. **Týkají-li se výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu jakožto orgánu veřejné moci, navenek, nelze je, jakkoli jsou označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí. O výlučně vnitřní předpisy nepůjde ani tehdy, jestliže „akt metodického řízení obsahuje výklad určitých ustanovení zákona nebo dokonce konkrétní požadavky na účastníka řízení, které nejsou v zákoně či jiném právním předpise explicitně vyjádřeny“ (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 20/2007-64).** NSS zdůraznil, že tyto akty mohou být jak vnitřní akty normativní (interní normativní instrukce), tak vnitřní individuální pokyny (individuální služební akty); oba mají společné, že se obracejí dovnitř veřejné správy, liší se v tom, zda se jedná o akty obecné či individuální (rozsudek NSS č. j. 1 As 105/2010-93). **Výstižně pak charakterizuje vnitřní pokyny rozsudek MS v Praze č. j. 10 A 251/2011-38 (2824/2013 Sb.NSS): „O vnitřní pokyn se ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) Svlňf jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad“** (citováno z FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016. str. 499 – 500). Na základě výše uvedeného dospěl Úřad k závěru, že v případě předmětného dokumentu (usnesení představenstva ČD, a.s., o schválení prodeje nemovitostí) nelze dospět k závěru, že je splněna podmínka, že se daná informace vztahuje pouze „dovnitř“ povinného subjektu a žádným způsobem (přímo i nepřímo) neovlivňuje činnost povinného subjektu navenek, **neboť z obsahu postoupeného dokumentu minimálně plyne skutečnost, že se jedná o prodej majetku třetím osobám, tudíž jednání povinného subjektu navenek.**

Ad B. Tato žadatelčina námitka je důvodná. Úřad doplňuje, že prozatím posledním judikátem, který České dráhy, a.s. přiřadil k veřejným institucím, je také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2019, sp. zn. 6 A 161/2016-99. Soud v bodu 61 výše uvedeného rozsudku dospěl k závěru, že „ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 5 Ca 24/2008-44, ze dne 11. 11. 2010, č.j. 10 Ca 117/2009-71 ,ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 9 As 48/2011-129, vyplývá, že žalovaná byla založena a vznikla na základě zákona, jejím zřizovatelem a jediným akcionářem je stát, který se zásadním způsobem podílí na vytváření jejích orgánů a vykonává nad její činností dohled. Žalovaná poskytuje veřejné služby (železniční dopravu), byla zřízena převážně za veřejným účelem. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp.zn. I. ÚS 260/06, N 10/44 SbNU 129, č. 10/2007 Sb. ÚS, ve věci státního podniku Letiště Praha, tedy zcela jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, jde proto o veřejnou instituci, a tedy i povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.“.

Žadatelce lze přisvědčit v její námitce, že argumentace povinného subjektu ohledně ochrany obchodního tajemství je vágní. Povinný subjekt se v bodu 18 omezil jen na prostý výčet definičních znaků, vyplývajících z ustanovení § 504 zákona č. 89/2002 Sb., občanský zákoník, a na prostá tvrzení, že předmětný dokument danou náležitost splňuje, aniž by své tvrzení blíže specifikoval.

Úřad konstatuje, že povinný subjekt má při posuzování požadované informace posoudit a následně zdůvodnit, zda požadovaná informace kumulativně naplňuje všech šest definičních znaků obchodního tajemství dle příslušného ustanovení, tedy musí jít o skutečnosti konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníci zajišťují ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení, což se v daném případě nestalo.

V obecné rovině lze podpůrně odkázat k bodu 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č.j. 9 As 155/2015–197, byť se rozsudek týkal jiné než nyní projednávané věci. „*Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.*“

K dostatečnému zdůvodnění kumulativního naplnění všech znaků obchodního tajemství lze též podpůrně odkázat na komentářovou literaturu. Dle komentáře k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ustanovení § 504 „*používá pro vymezení institutu obchodního tajemství šest definičních znaků. Tyto definiční znaky musí být splněny současně (kumulativně), pouze v takovém případě se jedná o obchodní tajemství a pouze pokud jsou všechny znaky naplněny (zejména jde o požadavek „zajišťování utajení“), trvá jeho ochrana (NS 29 Odo 396/2002). Pokud některý z uvedených definičních znaků zanikne, přestává být příslušná skutečnost obchodním tajemstvím ex lege.*“ [srov. Lavický, P. a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 – 654)*. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1782].

Z výše uvedeného vyplývá, že obchodní tajemství je objektivní skutečností, tj. za obchodní tajemství nelze označit vše, co tak označí vlastníci, nebo některá ze smluvních stran. K obdobnému závěru dospěli i autoři komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb., kteří uvádějí následující: „*Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 27/2007-87 a č. j. 7 As 24/2007-106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymezit typově, např. jako údaje o technologickém postupu apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. Odůvodnění totiž nelze učinit paušálně pouhým odkazem na ustanovení § 504 ObčZ, popř. § 17 ObchZ.*“ Citováno z FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016. str. 466. Žadatelce lze tak přisvědčit v tom, že obchodní tajemství nelze jednoduše vztáhnout na celý dokument.

Úřad po přezkoumání předmětného dokumentu dospěl k závěru, že **jeho obsah kumulativně nenaplnuje definiční znaky § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neboť jde o prostý výčet položek z majetku ČD určených k prodeji, a nejedná se tak o skutečnosti, které by za obchodní tajemství mohly být považovány.**

Úřad dále zdůrazňuje skutečnost, že povinný subjekt se zároveň prakticky nevypořádal s možností, zda na požadované informace nedopadá výjimka dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., týkající se poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků, kdy *„při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství“*, avšak vzhledem k tomu, že se o obchodní tajemství v daném případě nejedná, není toto posouzení již nyní nutné.

Úřad nad rámec výše uvedeného připomíná, že povinný subjekt odmítl poskytnout požadovaný dokument s odkazem na ochranu obchodního tajemství až ve svém druhém rozhodnutí o žadatelčině žádosti ze dne 5. února 2021, pod č.j. 2099/2020-O5; je tedy zvláštní, že by dokument nenaplnoval znaky obchodního tajemství od počátku.

Ad C. Tato námitka je částečně důvodná. V rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti povinný subjekt žadatelce nedostatečným způsobem zdůvodnil, proč některé informace z požadovaného dokumentu mají povahu chráněných osobních údajů a pouze mechanicky odkázal k ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., přičemž vágní je i jeho tvrzení, že výjimky z ochrany osobních údajů dle ustanovení § 8b, § 3 odst. 11 a § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. na žadatelkou požadovaný dokument nedopadají. Úřad nad rámec výše uvedeného dodává, že ustanovení § 3 odst. 11 zákona č. 106/1999 Sb. se týká *„otevřených dat“*, o která se v posuzovaném případě ani nejedná.

Úřad prozkoumal předmětný dokument *„rozhodnutí představenstva jakožto statutárního orgánu ze 610. zasedání představenstva ze dne 12. září 2017 – usnesení č. 6984“*, který byl žadatelce odepřen povinným subjektem, z hlediska chráněných osobních údajů. Z předloženého dokumentu vyplývá, že jde o kopii listiny, obsahující podpisové doložky a podpisy (bývalého) předsedy představenstva a zapisovatele. Úřad dospěl k závěru, že na podpisové doložky předsedy představenstva i zapisovatele plně dopadá výjimka, uvedená v ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle které *„povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení“*. Naopak na podpisy předsedy i zapisovatele dopadá ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a jedná se o osobní údaje, požívající právní ochrany.

V rozsahu výše uvedených chráněných osobních údajů shledává Úřad postup povinného subjektu oprávněným, s ohledem na jeho povinnosti vyplývající z čl. 6 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679. Zveřejněný podpis by tak byl dalším osobním údajem (ve smyslu čl. 4 odst. 1 Nařízení evropského parlamentu a rady EU 2016/679), jehož zpracování (dle čl. 4 odst. 2 Nařízení evropského parlamentu a rady EU 2016/679) by nebylo pro dosažení účelu žádosti nezbytné.

Povinný subjekt nicméně chyboval, když bez bližšího odůvodnění v rozhodnutí vyloučil

výjimky dané zákonem č. 106/1999 Sb. Kdyby totiž z obsahu dokumentu měly být vyloučeny např. podpisové doložky, z dokumentu samého by nevyplývalo, kdo jej vypracoval, schválil, či kdo jej podepsal a nebyl tak zcela naplněn účel žádosti. Tyto skutečnosti přitom souvisejí s veřejnou činností povinného subjektu.

Úřad dospěl na základě posouzení všech relevantních skutečností k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a zároveň neshledal žádný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti. Úřad tak postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., rozhodnutí povinného subjektu zrušil a řízení zastavil; následně přikázal povinnému subjektu poskytnout žadateli požadovanou informaci v úplné, neanonymizované podobě s vyloučením podpisu předsedy představenstva a zapisovatele, ve lhůtě, určené ve výrokové části tohoto rozhodnutí výše uvedeným zákonným ustanovením.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí se podle ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu a podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.
- II. Proti tomuto rozhodnutí nadřízeného orgánu se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Praha 29. března 2021

Mgr. Monika Bendová
vedoucí oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1.
2. České dráhy, a.s., Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1, IS DS: e52cdsf